

Poštovani čitatelji *Službe Božje*,

133

Kršćanska je vjera oduvijek nudila utjehu i emocionalnu podršku osobama koje su u životu iskusile uciviljenost; nadu osobama koje čeznu za ponovnim susretom s voljenim pokojnicima; hrabrost i snagu smrtno bolesnim osobama; nadahnuće skrbnicima starijih i neizlječivo bolesnih osoba; pouzdanje i vjeru osobama koje se nalaze u raznim životnim krizama i izazovima.

Riječ 'ožalošćen' na hrvatskom označuje stanje duha onoga koji je pogođen nekim bolnim događajem. To mogu biti događaji kao što su: gubitak najbližih, neizlječive bolesti, ljudska zloća, prirodne katastrofe, razoreni obiteljski, bračni, prijateljski odnosi, iskustvo ograničenosti, prolaznosti, starenja, umiranja i smrti. Žaliti znači postati slab, izgubiti tlo pod nogama, ne imati više uporište. Često riječima želimo na neki način pokriti tuđu patnju. Radije stvaramo teorije o patnji umjesto da s drugima suosjećamo.

Jezik vjere jezik je utjehe i smisla. Stoga ovaj tematski broj pokušava osvijetliti neke aspekte naravi i biti kršćanske utjehe, te potaknuti na autentično posredovanje kršćanske utjehe u današnjemu kulturnom i društvenom kontekstu. Evo kratkog predstavljanja onoga o čemu ćete moći opširnije čitati na stranicama koje slijede.

Prvi rad, bibličara *Marijana Vugdelije*, govori o naravi i biti kršćanske utjehe polazeći od Isusova blaženstva: *Blago onima koji tuguju: oni će se utješiti!* (Mt 5,4) Izričaj "oni će biti utješeni" upućuje na 'božanski pasiv': Bog je onaj koji će ih utješiti. Svojom utjehom Bog svjedoči da je na strani patnika. Punina očekivane utjehe ostvaruje se onkraj smrti, u budućem Božjem kraljevstvu.

Ali, i već sada, u ovom našem vremenu, postoji jedna početna i stvarna utjeha koja proizlazi iz vjere u Isusovu prisutnost. Samo iskrena empatija s patnicima i djelatna spremnost da im se pomogne otvaraju duboki smisao Isusova blaženstva.

Drugi rad, doktora psihologije *Ivana Štengla*, želi pomoći u razumijevanju psihološkog procesa gubitka i žalovanja. Oslanjajući se na relevantne autore on opisuje najčešće reakcije u suočenju granice, konačnosti i gubitka kao što su: reakcija šoka i nevjerice, traženje krivca, reakcija bijesa i opiranja, očajnički pokušaj promjene situacije, depresivno prepuštanje situaciji, vrijeme smirivanja. U svemu tome važno je izbjeći dvije krajnosti: nesposobnost tuge i nemogućnost zatvaranja procesa žalovanja. U kontekstu sekularizacije sakralnog i alternativnih rituala žalovanja, Crkva je pozvana na primjeren način posredovati vjerski sadržaj, podršku i utjehu u procesu žalovanja.

Članak *Ivice Žižića* analizira iskustvo kršćanskog žalovanja i nadanja u svjetlu obrednih simbola, te pokušava da iz teološko-pastoralnog gledišta naznači osnovne motive sprovedne liturgije kao geste utjehe i nade u vjeri. Riječ je o tome da radosna vijest pohodi stanje žalosti te preobrazi žalost u obredno slavlje vjere u uskrsnuće. No, tu je također riječ o tome da rituali utjehe budu prožeti autentičnom formom vjere te da na taj način ljudsko žalovanje i traganje za utjehom dobije svoj konačni odgovor u simbolima i gestama pashalne vjere.

Andelko Domazet analizira Guardinijev kratki filozofsko-teološki spis *O smislu potištenosti*. Najprije se fenomenološki opisuje stanje potištenosti, a zatim se razmišljanje o smislu potištenosti povezuje uz antropologiju i teologiju. Guardini smatra da stanje potištenosti treba nadvladati iz perspektive duhovnosti: polazeći od vjere u Boga.

Marko Babić u svome prilogu ističe važnost dušobrižnika kao donositelja utjehe u stresnim životnim situacijama prouzročenim teškom bolešću ili smrću bliskih osoba.

U svijetu mass-medija koji nas nerijetko pretvaraju u puke promatrače prizora tuđega stradanja i osamljenosti, kršćanska utjeha poziva na istinsko suosjećanje, pomaganje, solidarnost, ljudsku blizinu i odgovornost za ljude koji trpe. Nadamo se da će čitanje ovoga tematskog broja potaknuti na pastoralnu osjetljivost prema ljudima u kriznim životnim situacijama.